

Leonard Peltier, indiaanse held, 36 jaar onschuldig gevangen.

door Hans Plomp

“Omdat ik zonder enig overtuigend bewijs van schuld veroordeeld ben en de hoeveelheid bewijsmateriaal van het tegendeel nooit genoeg lijkt te zijn om voor een nieuw proces in aanmerking te komen, laat staan om na bijna een kwart eeuw voorwaardelijk of onvoorwaardelijk vrijgelaten te worden, word ik vaak een 'politieke gevangene' genoemd, een benaming die de regering van de Verenigde Staten ongetwijfeld erg in verlegenheid brengt.

Er is mij verteld dat tot nu toe meer dan vijftwintig miljoen mensen op Moeder Aarde de moeite hebben genomen om een petitie voor mijn vrijlating te ondertekenen. Daarvoor ben ik hen zeer dankbaar. Ook ben ik dankbaar voor de steun die ik door de jaren heen heb gekregen van mensen als wijlen Moeder Teresa, aartsbisschop Desmond Tutu, de Dalai Lama en al die anderen die zich inzetten voor de onderdrukten en ontheemden van deze planeet.”

Dit schreef Leonard Peltier aan het einde van de vorige eeuw in zijn autobiografie *Prison Writings*. Dat is nu 16 jaar geleden. Deze man, die wordt vergeleken met Mandela, Martin Luther King en Gandhi, zit nog steeds gevangen in een maximaal beveiligde gevangenis in de V.S., “land of freedom”....

Het is ook al zo'n 20 jaar geleden dat een wereldwijde actie om hem vrij te krijgen 55 miljoen handtekeningen opleverde, o.m. van het Europees Parlement en de regeringen van Italië en België.

Er zijn boeken en films verschenen over zijn zaak: Peter Matthiessen publiceerde een 600 pagina's dik boek, waarin alle details zijn vermeld: *In the Spirit of Crazy Horse: The Story of Leonard Peltier and the FBI's War on the American Indian Movement*. Robert Redford en Michael Apted maakten er een documentaire over: *Incident at Oglala* .

Het heeft allemaal niet geholpen. “Voor ons die hier opgesloten zitten, is niets belangrijker dan niet vergeten te worden”, schreef Peltier in 1998. En toch zijn de misdadige krachten die hem op valse beschuldigingen veroordeeld kregen, erin geslaagd dat hij nu nog gevangen zit en vrijwel vergeten is.

Waarom? Degenen die opdracht gaven tot de moordpartijen op de inheemse bevolking, leven nog!

Als het proces tegen Peltier heropend zou worden, zou er een beerput opengaan,

smeriger dan het pedo-schandaal rond het Vaticaan...

Niet alle indianen (ik gebruik dit woord, hoewel het tegenwoordig als beledigend wordt ervaren. Het is een naam die westerse kolonisten, die dachten dat ze in India beland waren, aan de inheemse bevolking gaven. Maar Peltier zelf gebruikt deze benaming, net als de American Indian Movement, daarom durf ik het aan) zijn miserabele alcoholisten of exploiteren casino's in hun "reservaat".

Er zijn altijd Spiritual Elders geweest, die de tradities in ere houden. Niet alleen de Native American Church, die "officieel" toestemming heeft om mescaline te gebruiken, en de Hopi indianen, maar ook de A.I.M. Hebben contact gehouden met Wakan Tanka, de Grote Geest.

Stamhoofd Arvol Looking Horse, Hoeder van de Heilige Witte Bizonkalfpijp schrijft: "U moet weten dat Leonard Peltier afstamt van onze overgrootvaders en een spirituele krijger is van de Lakota, Dakota en Nakota Naties. Zijn geest is verbonden met die van Crazy Horse en Sitting Bull, onze voorvaderen die net als hij voor de rechten van ons volk vochten. Hij is getuige geweest van de pijn en het lijden van onze grootmoeders, vrouwen en kinderen. Als Zonedanser heeft hij zijn leven in dienst gesteld van het Volk om gerechtigheid te krijgen voor al onze bloedverwanten. Hij heeft zich opgeofferd aan Wakan Tanka opdat het Volk weer vrede en geluk zal vinden. Ik doe op ieder van u persoonlijk een beroep om, zoalng u leeft, nooit uw pogingen te staken om Leonard Peltier vrij te krijgen. Breng hem bij ons terug!"

In 1973 viel de FBI het Pine Ridge reservaat binnen, om de indianen die daar hun traditionele leefwijze in stand wilden houden te vernietigen. In dit reservaat ligt Wounded Knee, een voor de indianen heilige plaats, die door A.I.M leden bezet wordt uit protest tegen alle geschonden verdragen. Na 71 dagen eindigt de bezetting van Wounded Knee met een vooraf overeengekomen overgave van de activisten. In de twee jaar daarna worden in het Pine Ridge reservaat honderden indianen vermoord door zogeheten "paramilitairen", moordenaarsbendes die door de overheid bewapend werden. Goons noemden ze zich, guardians of the Oglala nation...

Dat dit in Australië en Zuid-Amerika gebeurde, is bekend. Maar nergens op zo grote schaal en zo onbestraft als in de Verenigde Staten.

In 1975 vroegen de stamoudsten van de Lakota indianen aan de A.I.M. om een aantal mensen naar Pine Ridge te sturen, om hen te beschermen tegen een nieuwe aanval van

de goons. Een groepje van 70 indianen, voornamelijk vrouwen en slechts zes mannen, sloot zich aan bij deze traditionele indianen.

Peltier was een van hen. Hij en anderen zetten een klein tentendorp op, op het land van de familie Jumping Bull, in de hoop verdere aanvallen van de goons af te weren.

Op 26 juni van dat jaar komen FBI agenten Jack Coler en Ronald Williams in onopvallende auto's met volle snelheid het land van de Jumping Bulls oprijden, zogenaamd om een bestelwagen te achtervolgen waarin zich een dief zou bevinden. Hij zou een paar laarzen gestolen hebben....

Er ontstaat een vuurgevecht tussen de twee onbekenden die het gebied zijn binnegedrongen en de AIM leden. Binnen enkele minuten wordt het land van Jumping Bull omsingeld door FBI-agenten, sheriffs en schietgrage goons. Uit FBI documenten blijkt later dat de meesten van hen zich hier al voor het incident verzameld hadden. Tijdens het uren durende vuurgevecht vinden de twee agenten en een indiaan de dood. Ondertussen ondertekent de leider van de "stammenraad", een stroman van de regering, een geheime overeenkomst, waarbij een groot deel van het Pine Ridge reservaat, rijk aan uranium, aan de federale regering wordt overgedragen. De indianen geloven dat de aanval van de FBI op 26 juni een afleidingsmanoeuvre was om die landroof geheim te houden...

Peltier en een aantal anderen weten te ontkomen, waarop de FBI een grote klopjacht inzet en de traditionele gemeenschap van Pine Ridge bedreigt.

In augustus neemt Leonard deel aan de Zonedans van Crow Dog, waarna hij over de Canadese grens vlucht en onderdak vindt bij een groep indianen in de Rocky Mountains.

FBI-agenten arresteren Anna Mae Aquash, een AIM lid. Volgens haar bedreigt een agent haar met de dood, tenzij ze een valse verklaring in het nadeel van Peltier en andere activisten. Ze weigert.

Een half jaar later wordt het lijk van een 'onbekende vrouw' gevonden in een ravijn in Pine Ridge. Ze is al een tijd dood. De lijkschouwer meldt dat ze aan onderkoeling is gestorven. Haar handen worden afgehakt en naar de FBI gestuurd voor 'identificatie'. Ze zijn van Anna Mae Aquash.

Familieleden laten haar lichaam opgraven. Een nieuwe lijkschouwer ontdekt een kleinigheid die de vorige om onverklaarbare redenen niet heeft opgemerkt: ze is op korte afstand in het achterhoofd geschoten. Haar dood, kort voordat ze zou optreden

als ontlastende getuige bij de rechtszaak van Peltier, is nooit opgelost...

Niet lang daarna laten agenten aan een labiele indiaanse vrouw, Myrtle Poor Bear, foto's zien van Anna Mae's afgehakte handen en zeggen dat ze hetzelfde bij haar en haar dochter gaan doen, als ze niet meerwerkt door een valse verklaring tegen Peltier te tekenen. Hoewel ze hem nooit ontmoet heeft, staat in de verklaring dat zij Peltiers vriendin is en dat ze hem op de agenten heeft zien schieten...

Op grond van deze verklaring en ander vals bewijsmateriaal wordt hij door Canada uitgeleverd aan de V.S. Daar wordt hij veroordeeld tot twee maal levenslang.

De voormalige Amerikaanse minister van justitie Ramsey Clark, verdiepte zich in de zaak en schreef erover in 1998: "Er bestaat geen twijfel over dat onze eigen regering in die tijd tegen de traditionele indianen van Pine Ridge geweld gebruikte om hen te overheersen. Sommigen denken dat de regering dat deed namens de energiebedrijven die hun zinnen gezet hadden op de grote hoeveelheid mineralen en vooral uranium die er in de grond zaten."

Generaties komen en gaan. Van de jongeren weet bijna niemand wie Leonard Peltier is. Een enkeling kent nog de hit van de indiaanse band Redbone "we were all wounded at Wounded Knee..." Peltier zit gevangen. Nog steeds. Terwijl precies duidelijk is geworden, welk smerig spel is gespeeld.

Ramsey Clark schrijft: "Zelfs nadat de regering had toegegeven dat ze niet konden bewijzen wie de FBI agenten gedood had, lieten ze Leonard niet vrij. Dit had de mogelijkheid geopend voor een onderzoek naar hun eigen wandaden!"

Leonard Peltier ziet zijn leven als een "Zonedans", een uiterst pijnlijk ritueel, waarbij je leert door extreme pijn je lichaam los te laten en transcendent ervaringen te hebben... Daardoor heeft hij in de gruwelijkste omstandigheden verlichting kunnen vinden, in de geest van zijn grote voorouders Crazy Horse en Sitting Bull.

Zestien jaar geleden schreef hij dat het ergste was, als ze vergeten zouden worden. We zijn een nieuwe eeuw binnengegaan, en Leonard Peltier is bijna vergeten. Ik heb aan vele vrienden, jong en oud, gevraagd of ze wisten wie Leonard Peltier is. Vrijwel niemand wist het, en als ik zijn verhaal vertel, zijn de mensen verbijsterd.

Hij schrijft gedichten, boodschappen van de Grote Geest:

Vergeving

Laten we de slechtsten onder ons vergeven
want het slechtste zit in onszelf,
het slechtste leeft in ieder van ons,
het beste ook.

Laten we het slechtste
in ieder van ons
en in ons allen
vergeving schenken
zodat het beste
in ieder van ons
en in ons allen
vrij kan zijn.

Terwijl ik dit artikel schreef, werd ik soms knetterhigh. Alsof ik door Leonard Peltier met de Grote Geest zelf in contact was. Een moderne vorm van “bidden”.
Als je iets wil doen voor Leonard Peltier, google zijn naam en de rest wijst zich vanzelf....
De nederlandse vertaling van zijn autobiografie is in 2000 verschenen onder de titel Mijn leven, mijn zonedans, ISBN 9024538696. Elke “stadsindiaan” moet dit lezen!